

PÁ~ES HORY, PÁ~ES DOLY â€“ BULHARSKO A Å~ECKO - XI.

StÅ™eda, 23 leden 2008

Druhý den ráno vstáváme aÅ¾ po deváté hodině a teprve v deset jsme schopni vypravit se na snídani do pÅ~avné hotelové restaurace. Je nám stydno, ale servírce a kuchařka zároveň to nedělá žádný problém. Směje se na nás, a protože neumí anglicky, domlouváme se opět směsicí jazyků. Funguje to ale dobře, jen to bulharské netradiční kývání hlavou nám stále dělá problémy.

Na otázku, zda chceme ke kávě mléko, kýveme a kuchařka nám ho pochopitelně nedonese. Snídáme omelety se sýrem a tou opečený bílý chléb. Omeleta je tak ze třech vajec, takže nás tato pozdní snídaně nasytí na zbytek dne. Když platíme, kuchařka nám oznamuje, že kávu máme od manažera hotelu zadarmo jako dárek. Usmívá se na nás také u dveří mává a zdraví se s námi. Půjmemné prostředí, půjmemné ceny, půjmemní lidé, víc k dodat. Po snídani vyrážíme na prohlídku historického centra města. Než tam dojdeme, procházíme čtvrtí mnoha moderních hotelů, které se nám skutečně líbí. Snad v každé budově je citlivě zakomponován zedník kámen, ze kterého tu všichni staví ploty, podesty, terasy a rozličné zídky. V kombinaci s dřevěnými prvky vypadají stavby opravdu dobře. V těch, kterých jsou sice použita i plastová okna, ale v dřevěné imitaci neprobíru. Střed Banská je tvořena krásnými starobylými domy lemujícími ulice i úzké uličky, které jsou dlážděny nepravidelnými přírodními kameny. Mnohdy udržované domy jsou přeměněny na mechany či penziony, v jiných jsou muzeální expozice nebo obchůdky s tradičními bulharskými trezkami. Kromě luxusních vozů západních značek lze potkat koňské potahy, na zápražích pak posedávají babičky v tradičních oděvech. Co nás zde zaráží, je množství úmrtních oznámení visících snad na každých dveřích. Úmrtní oznámení jsou stará tábula a několik měsíců let a stává se, že vedle sebe visí i tři-čtyřmi najednou. Mnohdy také umístěna na velké černé mramorové. Nezvyklý obyčej. Náměstí je již moderní, s parkem, vodopády, vodotrysky s pářím zónou s mnoha kavárnami a obchůdky. Je odtud také nádherný výhled na panoráma Pirinu. V jedné kavárně si dáváme Frappé a pivo, Petr s Axlem pak vynikající zmrzlinu do obrovského kornoutu. Zmrzlin tu mají několik druhů a v každé jsou celé kusy ovoce či ořechů, žádná chemická barviva. Vzápětí nás obklopují místní psi, kterých je v Bulharsku plno. Jsou bojácní a kráčí se pÅ~ým každým pohybem ruky, když jim ale nabídneme oplatkový kornout, osmlují se a hltavě si jej od nás berou. Po obědovém procházíme dalšími uličkami a v jedné z nich nás osloví naháně z blízké "k", tj. rodinného domu, jak tomu Bulhařům říká. Jedná se o restauraci s domácími prostřímí a rovněž domácí krmí. Naháně nás láká na výbornou stravu, a když zjišťuje, že jsme Češi, přechází do lámané češtiny. Chválí pivo a vyjmenuje nám plno českých pivních značek, že by sama na tolik druhů nevzpomněla. Smějeme se a slibujeme mu, že se tu zastavíme a ve večer. Ve skutečnosti už pro vešmi vybranou jinou hospodu - nádhernou mechanu, která nás svým interiérem naprosto okouzila. Ještě pÅ~edtím ale nakupujeme pár drobností, mimo jiné pohledy s tyčím se vrcholem Vichrenu. Když horu vidím v celé krásě, hned se pustím do Axla: "Ty pako, kam máš to chceš táhnout? To nemám ani vylízt." "V pohodě, to vylezeš," tlemí se mi Axl. "To teda N-E-V-Y-L-E-Z-U. Podívej se na to, dyž to je normálně horolezecký výstup. Copak jsem ákej horolezec?" "A když to vylezeš, budeš na sebe pyšná?" Míř a z Humplu, cestovatelka n. v. n.